

KADAKAS

Asutatud novembris 1995

Detsember 2015

Abja Gümnaasiumi II õpilaskonverents

28. septembril toimus Abja Gümnaasiumis teine õpilaskonverents, kus esitati õnestunumaid loov- ja uurimistöid.

Konverentsi avas õppealajuhataja Tiia Riet, kes juhatas sisse ka iga esineja oma humoorikal moel. Seekordne konverents erines eelmisest tunduvalt: esinejaid oli 12, neist neli olid külalised naaberkoolidest: August Kitzbergi nimelisest Gümnaasiumist, Paalalinna ja Halliste koolist.

Tööde teemad olid väga erinevad: "Orienteerumismäng grupitööna" (Kirke Kask, Elisabeth Rõigas, Kätlin Tiidu ja Bhatrixa Virumann), klaverimuusika kontsert „Mosaiik“ paaritööna (Raili Naruson ja Eliisa Raal). Orienteerumismängu nautisime kogu kooliperega, mälestusi sellest edastas lustakas video. Et ka klassikaline muusika on meie koolis au sees, tõestasid noored klaverikunstnikud Raili ja Eliisa.

Abja kooliga seotud tööd olid Kevin Ergi „Kooli hümn orkestriseade“ ja direktor Sirje Renteri „Aksel Tiidebergi elu ja tööaastad“. Oma kodukoha ajaloo kohta kõneles ka Henry Ellermaa töö „Vana-Kariste kooli ajalugu“ ning Maarja Mõts oli pühendanud oma uurimistöo Karksi-Nuia olulisele ja huvitavale inimesele Jüri Kivistikule.

Elevust tekitasid praktilised tööd: „Murutraktori käru ehitamine“ (Kaido Raal) ja „Söegrill“ (Enn Robert Kinnas Paalalinna koolist). Kes ei tahaks omada isevalmistatud kena murutraktori käru või imposantset söegrilli.

Ei jäänud unarusse ka kirjanduse- ja keeleteema: loovtööd „Jaan Rannapi elu ja looming“ esitles Halliste kooli õpilane Liivika Lunter ja keeleteema võttis üles Karl Steven Valdmaa Paalalinna koolist- „VPK õpilaste kontaktid Soome ja soome keelega“.

Noorte endiga olid seotud Katriin Alliku „Reklaami mõju noortele“ ja Edvin Kulemi-

Raili Naruson ja Eliisa Raal esitlemas klaverikontserti „Mosaiik“

Kaido Raal esitlemas „Murutraktori käru ehitamine“

ni „Videomängud ja nende mõju AG 6.-12. kl õpilaste tervisele.“ Nii mõnedki õpilased said aru, et videomängud ei ole ainus meelelahutus.

Kõikidest tööd oli näha, et õpilased oskavad püstitada töö eesmärgid, neid läbi viia ja järeltusteni jõuda. Kindlasti olid konverentsil esinejad suureks abiks ja eeskujuks järgnevatele loov- ja uurimistöo tegijatele. Elav eeskujuga aga on direktor Sirje Renter, kes tegi ise põhjaliku töö meie kooli kauaaegselt juhust, ajaloolasest ja koduloo uurijast Aksel Tiidebergist. Sirje Renter kuulutas välja koduloo uurimise konkursi, mis on pühendatud Aksel Tiidebergile.

Konverentsi lõpetamisel tänati kõiki juhendajaid, esinejaid ja külalisi.

Silvia Mälksoo

Sirje Renter kuulutamas välja koduloo uurimise konkursi

Õpilasesinduse reis Saaremaale

Meil, Abja Gümnaasiumi õpilasesindusel, oli tore võimalus minna Saaremaale, Leisi kooli, külla sealsele õpilasesindusele.

Reisi alustasime reedel, 9. oktoobril. Sõitsime nii bussi kui praamiga kokku umbes neli tundi. Sinna jõudes olid meil mõned tunnid aega, kulutasime need siis värskes õhus viibides. Käisime läbi kahe km pikkuse matkaraja ning ronisime seiklusrajal. Kui enne olid paljud unised ja väsinud, siis pärast looduses olemist, olid kõik puhunud, rõõmsad ning valmis teistega kohtuma.

Õöbisime Leisi koolis, kus me ka tutvusime kooli õpilasesindusega. Nad rääkisid meile, kuidas nende kool töötab ja toimib ning milline on nende panus. Kuulasime väga tähelepanelikult ja olime igati üllatunud. Võrreldes nendega, on meil veel palju õppida. Saime motivatsiooni ja ka suures koguses inspiratsiooni. Mängisime mitmeid tutvumismänge ja õhtul vaatasime filme. Laupäeval käisime vaatamas tuulikuid, Maasilinna linnust ning Juhan Smuuli sünnikohta. Mis mind isiklikult üllatas, oli see, et kuigi oleme erinevatest

klassidest, saime kõik omavahel sõbralikult läbi. Kokkuvõttes oli reis tore ja küllaltki õpetlik. Omandasime uusi tutvusi, kogemusi ja mõtteid. Oleme tänulikud oma huvijuhile Christi Lõhmus-Ergile, kes selle organiseeris.

Kätlin Tiidu
IX klass

Avatud sahtlid

Muusika on pillide ja nootide laps

Muusikat on läbi aegade peetud pühaks, ülimaldaks, ilusaimaks. Aasta 2015 on kuulutatud muusika-aastaks. Seepärast oli Jaan Rannapile pühendatud omaloominguvõistluse teemaks "Mina ja muusika".

Novembrikuu alguseks oli žürii oma otsuse teinud. Abja Raamatukogu juhataja Ingrid Porkanen nimetas Jaan Rannapi jutuvõistluse parimad kirjutajad. Tänavu olid eriti tublid:

Robin Sang - 5.kl

Johanna Järve - 6.kl

Maarja Peterson - 6.kl

Helari Tehver - 8.kl

Kirke Kask - 9.kl

Eliisa Raal - 9.kl

Kristjan Krimm - 10.kl (eripremia)

Merike Voss - 10.kl

Silver Kask - 12. kl

Jüri Sepp - 12. kl

Agu Sihvka preemia sai Kevin Kallas.

Õpilased kirjutasid oma suhtest muusikaga nii:

Muusika on nagu tuul, keda ei saa sundida vaikima, ja nagu päike, mis lõpetab tegevuse siis, kui on selleks paras aeg. (Maarja Peterson, 6. kl)

Muusika on nagu liblikas, kes lendab hästi graatsiliselt. Muusika on nagu õrn tuul, mis mängib mu kõrvadele kontserti. (Helena Kook, 7.kl)

Muusika on igal pool olemas: nii linnulaulus, puude kohinas kui ka vee vulisemises; pillid ja inimhääled on neile, kes looduse muusikat mõista ei suuda. (Helari Tehver, 8.kl)

Kogu lauljate mass hakkas ühtäkki viimast lugu uuesti laulma. Ilma dirigendi ja ilma orkestrita. Kõik teadsid täpselt, millal, kuidas ja mida laulda. See oli minu jaoks midagi nii võimast ja erilist, et mul tulid pisarad silma. See oli otsekui hingamine. Me olime üks terve, eesti rahvas. (Kirke Kask, 9.kl)

See tunne, mis tekib laulukaare all, kui päev on olnud pikk, kuid keegi ei taha veel lahku- da, õhtu on juba hämar, aga veel soe, laulupeotuli põleb kõrgel tornis, rahvas seisab "Ta lendab mesipuu poole" ajal püsti ja kõik kohalolijad teevad kätega laineid – seda tunnet pole lihtsalt võimalik kirjeldada, seda peab ise tundma, et aru saada; tekib nirvaanalik tunne. (Merike Voss, 10.kl)

Ma olen tänulik oma vanematele, kes mulle beebieas kuulsate Eesti meeste laule unelauluks kuulata lasid. Ma olen neile tänulik selle eest, et nad panid mind muusikakooli flööti, mitte kitarri mängima, kuna nüüd on mul mõlemad selged. Nemand rajasidki minu tee muusika juurde. (Merili Kask, 10.kl)

Muusika annab mulle julgust, läbi selle suudan enda tundeid ja emotsioone kõige paremini väljendada. Muusika motiveerib mind, muudab positiivseks, samas lohutab, kui olen kurb. See teeb minust inimese, kes ma olen, ilma helideta ma isegi ei oskaks ette kujutada, millega ma tegeleks või milline ma oleks. Raske on olla pikemat aega muusikata. (Meeliann Kosk, 11.kl)

Muusika on nagu ohatis. Kui sa korra sellega kokku puutud, jääb see sulle külge. (Kevin Kallas, 12.kl)

Muusika on nagu armastus. Seda ei ole näha, aga see on tohutult võimas. Instrumendi mängimiseks ei ole vaja ainult kehaosi, vaid ka hinge. (Jüri Sepp, 12.kl)

Ma polnud kunagi nii uhke olnud oma laulmise üle. Hea meel oli ka seepärast, et rahvale meeldis mu esinemine. Täna sin kuulajaid ja läksin lavalt ära. Pärast seda tuli palju kiidusõnu ja taaskord olin ma väga uhke. (Silver Kask, 12.kl)

Siiri Meidla

*Agu Sihvka preemia sai Kevin Kallas
Foto: Keijo Koort*

Kirjanikud tuuritasid

4.novembril käisid Abja Gümnaasiumis kirjanikud Sulev Olli, Birk Rohelend, Livia Viitol ja Wimberg alias Jaak Urmet, kes nimetasid end bändiks nr 2. Kuigi „bändi“ liikmed olid väga erinevad, kõlasid nad hästi kokku, üks haaras kinni teise mõttest, teine kolmandast. Tuuritajad esitasid väga ilmekalt oma luulet ja kõnelesid oma elust ning hobidest.

Livia Viitol kõneles, et eesti kirjandus on noor- kiht vaid 150-aastane, seetõttu meil raske võistelda maailma suurtega. Viitol on tõlkinud läti keelest, töötanud Vilde ja Tammsaare muuseumis, teinud Maalehele raamatute tutvustusi, lugedes nädalas läbi 10 (loe: kümme) raamatut. Viitol kirjeldas, kuidas luuletus sünnib tervikuna; jutt või novell sünnib nagu laps, ta lihtsalt peab tulema.

Luuletaja ja tõlk leidis, et piiräärsetes koolides võiks õpetada läti keelt, siis ei kaoks järjepidevus läti keelest tõlkimise osas.

Livia Viitol lisas: „Kirjutamine teeb õnnelikuks.“

Sulev Olli kreedo oli: „Et midagi öelda, pole enam vaja pikalt lobiseda.“ Ja seda ta ka tegi. Ta sõnavõtt oli lühike, lõvv ja tabav. Suure keha sees hell hing, nagu luuletaja ise rõhutas. See võib küll huvitav olla, kuidas ta oma naisele õhtuti voodisambas „loenguid“ peab. Olli luges luulet oma lasteraamatust, mis kõnetas ka suuremaid inimesi.

Birk Rohelend, kes on õppinud geenitehnoloogiat, töötab kinnisvara maaklerina, kirjutab seriaalide stsenaariume, oli kooliajal viieline õpilane. Ometi taheti talle käskkiri anda agressiivse silmavaate eest. Rohelennu hobideks on krimkad, graafiline disain ja kinnisvara.

Wimberg kõneles, et kirjaniku amet nõuab julgust. Nüüd, kui tal on vaja „kodu pidada“, ei saa ta enam nõ ringi kooserdada. Aga selgelt oli näha, kuidas kirjanik nautis oma esinemist, noortega kohtumist, kirjeldades, et kusagil 12.

Birk Rohelend, Sulev Olli, Livia Viitol ja Jaak Urmet
Foto: Keijo Koort

klassis „maailm murdus raginaga“. Wimbergi sõnul on kirjanikud julged inimesed. Ta kinkis kõikidele abiturientidele, kes koolis olid, neli raamatut.

Kohtumine kirjanikega andis teadmisi, ergastas, soojendas südant. Aitäh!

Silvia Mälksoo

Mina ja muusika

Mina ja muusika ei käi eriti kokku, kuigi ma kuulan meelsasti nii eestimaist kui ka välismaist muusikat. Tundub, et ilma muusikata ei saaks ma siiski elada.

Selle suve üks vägevamaid muusikaelamusi oli see, kui ansambel The Sun oli meie aias. Oli tõeliselt tore. Nalja sai nii palliplatsil, aias kui ka tunnisaunas.

Hiljem läksime lasteaia platsile, kus The Sun andis vägeva rokk-kontserdi. Kõlasid minu lemmiklaulud „Kuu on päike“ ja „Õnne valem“. Lahe oli ka see, et sai lähedalt näha Danel Pandret, Tomi Rahulat, Tarvo Valmi, Jaanus Salmi ja loomulikult Tanel Padarit, kuigi tema on meie pere liige.

Üldiselt meeldib Eestist kuulata The Suni, välismaa omadest Ozzy Osbourne'i. Lemmikbänd on aga hoopiski Imagine Dragons ja lemmiklaul praegu „Radioactive“.

Robin Sang
V klass

Spordinädal meie koolis

„Viitsid vä?“ ehk üle-Euroopaline spordinädal toimus 7.-13. septembril ning meie koolis tähistati seda mitmete erinevate sportlike ja spordiga seotud üritustega.

Esmaspäeval ja kolmapäeval sisustasid klassid ühe vahetunni aulas muusika ja liikumisega. Virgutavast võimlemisest, mis aitas vähendada koolitunni pingeid, võttis osa üpriski palju õpilasi, kes lahkusid saalist vahetunni lõpus naeratavate nägudega. Väga tore oli ka näha õpetajaid osa võtmas virgutavast võimlemisest.

Sporditeemaline mälumäng toimus kõikidele klassidele teisipäeval. Küsimused olid koostanud kehalise kasvatuse õpetajad ning kui aus olla, panid need küsimused ikka väga hästi proovile, kui tähelepanelikud me olime spordiudiste osas ja kui hästi me teadsime spordist üldiselt ning kui kiirelt leidsime internetist õigeid vastuseid neile küsimustele, mille vallas me võhikud olime.

Spordinädala tippsündmus meie koolis oli neljapäeval, mil kõik klassid kogunesid kaheks tunniks staadionile, et võtta osa erinevatest lõbusatest sportlikest mängudest. Me saime moodustada inimestest tähti ja numbreid, joosta suhkrukotis, tassida palle ja saepuru, ajada nööri läbi särgi ning üritada mahtuda läbi väikese hularõnga. Nende mängudega saime paremini tuttavaks ja ühtsemaks klassiks.

Foto: Keijo Koort

Algklasside lapsed lõbutsevad teisipäeval võistkondlikus kergejõustikuvõistluses.

Kogu „Viitsid vä?“ - „Mina viitsin!“ spordinädala kokkuvõtte tehti teisipäeval 15. septembril, kus esinesid kõik klassid. Auhinnad mitmevõistluse parimatele pani välja ühendus Sport Kõigile ja samuti kuulutati kogunemisel välja meie kooli kõige aktiivsem klass - 9. klass. Meie kõigi suvi oli sportlikult mitmekülgne, mis väljendus meie luuletustes, piltides ja videotes.

Spordinädal kogu kooliga on tore üritus ja loodame, et järgmine aasta on sama aktiivne kogu aeg, kui oli meie eelmine nädal.

Merike Voss
X klass

Miks tasub ilukirjandust lugeda?

Miks tasub ilukirjandust lugeda? Minu arva-tes peaks iga inimene oma kiirest elust pühendama osakese ilukirjandusele ja lugemisele. Pole tähtis, mida täpselt loetakse, olgu selleks siis mõni luulekogu või huvitav romaan, kuid inimene peaks laskma end mõnel ilukirjandusteosel kaasa haarata. Olen tihti sattunud segadusse, kui keegi mu tutvavatest on öelnud, et talle ei meeldi lugeda, sest see on igav. See väide, et lugemine, eriti ilukirjanduslike teoste lugemine on igav, on vale; lugemine on kõige põnevam asi üldse. Ilukirjandusmaailm on niivõrd lai ja kirju, et pole lihtsalt võimalik, et ei leita mitte midagi põnevat lugeda. Ilukirjandus teostes on meil võimalik elada erinevates maailmades ühes olemis spioonid, keda jälitavad palgmõrvapid ning mõnes teises maailmas võime olla vaprad printsid ja printsessid või siis lihtsalt armuvalus teismelised. Valikuid põnevuse leidmiseks on lõpmatult. Ilukirjandust tasuks lugeda ka selleks, et avardada oma maailmapilti. Olen märganud enda puhul, et enne raamatu kätte võtmist mõtlen ma ühtmoodi ning pärast raamatu lõpetamist on saanud minust teine inimene, sest saan nüüd asjadest teistmoodi ja ka paremini aru. Mõis-

tan nüüd, et see, mis ma varem mõtlesin ja ütlesin on võibolla hoopis vale ning ma pean tunnistama oma vigu. Olles lugenud üpriski palju ilukirjanduslikke teoseid, saan ma nüüd tänu nendele aru, et kõik inimesed, sõltumata nende rassist, soost ja orientatsioonist, on inimesed ja neil on õigus olla inimene. Ilukirjanduslikke teoseid lugedes leian ma end tihti mõtlemas, mida mina oleks teinud või öelnud, kui ma oleks selle raamatu tegelane või mida oleksin mõelnud ja kuidas reageerinud ühes või teises olukorras. Raamatute maailmas on mul võimalik elada tegelase peas ning tunda tema tundeid ja lugeda ta mõtteid. Tekib äratundmis tunne see olen mina, kellest kirjutatakse, lihtsalt mõnes teises elus. Ma võin tunda end ära, kui elasin ammu aega tagasi Prantsusmaal Marie Antoinetteina, kelle pea maha raiuti; võin tunda end ära Londoni all maailma "kuninga" tüdrukusõbrana, kes avastab, see kõik oli vaid mäng. Äratundmine ja samastumine tegelastega on kirjandusteoste lugemise juures parim osa. Vaimne nauding ehk kirjanduslik kaif on samuti põhjus, miks lugeda. Raamatutest ja lugudest saab toetust, et ma ei ole ainuke, kes nii tunneb või kes sellises olukorras on.

See annab meile tuge ja toetust raskel ajal ning lootust, et olukord paraneb. Mind on lugemine aidanud, kui mul on olnud elus "must periood", aeg kui kõik tundus halvasti. Kuid raamatu kätte võttes sain ma tuge, et see on vaid aeg, mil asjad on lihtsalt nii ning, et see kõik möödub. Lugemine ja vaimne nauding aitaski mul sellest perioodist üle olla ja taas jalgele tõusta. Nüüdseks on ilukirjanduse lugemisest saanud minu narkootikum ma vajan seda kirjanduslikku kaifi. Ilukirjandus on üks meie kultuuri hoidja. Ilma selleta puuduks meil kultuur igas vormis. Et kultuuri hoida, peaks lugema. Põhjuseid ilukirjanduse lugemiseks on palju ning et hoida seda, mis meil on, peaks iga inimene leidma selle oma põhjuse, miks tasub ilukirjandust lugeda.

Merike Voss
X klass

Minu tee muusika juurde

Minu muusikapisik pärineb isapoolsest suguvõsast. Nimelt mu vanaisa oli juba muusik. Ta laulis nagu üks mees muiste, osates veel mängida klaverit ja saksofoni. Nii sai muusikapisiku ka minu isa. Väiksenä vanaisaga kaasas käies ja tema põlve otsas istudes õppis ta tundma muusikariistade hingeelu ning tänu sellele tärkas ka huvi ise mõnda pilli mängida. Muidugi otsustas ta valida mehise instrumendi – trummid. Loomulikult muutis tema jaoks muusikat huvitavamaks ka see, et tal oli võimalus kohtuda oluliste muusikutega, kellega vanaisa toona läbi käis – Ivo Linna ja Harry Kõrvitsaga

Mind kaasati sellesse hullusesse vist juba algklassides. Mõni säravam etteaste muusikatunnis ja juba tuli kutse astuda poistekoori. Sealte see kõik alguse sai. Muusika on nagu ohatis. Kui sa korra sellega kokku puutud, jääb see sulle külge. Sama juhtus ka minul. Loendamatud kooriproovid kooli algusaastatel on viinud mind tõenäoliselt sadadele esinemistele ning vähemalt neljale laulupeole. Aga ma ei kurda, armastan laulmist ja kasvatsen sellega ka edasi tegeleda.

Tõsiasi on aga see, et muusika ei seisne ainult laulmises. Samaväärne koht on ka instrumentidel. Ka need pole mulle võõrad. Ema sundimisel astusin ma muusikakooli. Algselt soovisin ma astuda orkestriosakonda, et õpida mängima trumme, just nagu minu isagi. Kahjuks selgus aga, et tol aastal trummiõpilasi suure huvi tõttu juurde ei võetud. Olukorra lahendas aga ema visioon, et ma võiks mängida akordioni, nagu tema vanaisa kunagi. See oli tõesti halb päev, kuna akordion ei kuulunud üldsegi mu enda plaanidesse. Aga nii see läks, olin sunnitud 7 aastat midagi vastu oma tahtmist tegema. See oli tõepoolest väga raske, kuid hoolimata lõpututest sõdadest õpetajate ja emaga, suutsin muusikakooli siiski lõpetada. Sealte edasi läksid asjad vanamoodi. Tegutsen nüüd kooli noortekooris. Sealne seltskond on super ning iga proov on ühtlasi ka naeruteraapia. Koos olemine käinud paljudel esinemistel ning konkurssidel.

Säravaim pärl minu enda muusikamaailmas on aga ansamel „Murdlane“, kus tegutsen koos oma väga heade klassivendadega. Esinemisi on palju, nii sünnipäevadel, firma-

de suvepidudel kui ka pulmades. Rahvale meeldib meie laul, meie meeldib rahvale laulda. Lisaks on ideaalne oma kirega kooli kõrvalt raha teenida. Kõik on täpselt nii, nagu see olema peakski.

Väidan südamerahuga, et ilma muusikata poleks mu elu pooltki nii hea. Tegelen laulmisega, mängin pilli ning viimasel ajal kirjutun muusikat. Muusika on täitnud mu südame ja mis kõige parem, mina ei leidnud teed muusikani, ta tuli ise mu juurde.

Kevin Kallas
XII klass

Mina ja muusika

Kuskil kauguses helisevad nukrad klaverihelid. Need on kaunid, lummasvad. Lähenen helile. See tuleb suletud uksega klassiruumist. Mida lähemale uksele jõuan, seda selgemaks helid muutuvad. Jään neid võlutult kuulama. See oli esimene kord kollases majas ja esimene kord kuulata klassikalist muusikat. Sellest päevast teadsin, et ühel päeval mängin ka mina nii. Seitse aastat hiljem kõnnin mööda kruusateed juba tuttava kollase majani. Ühes käes mapp täis mustvalgeid noote, teine taskus, peidus külma eest. Peas keerlevad viisijupid, mis juba sõrmedesse harjutatud.

Avan krigiseva ukse ja hingasin sisse sooja õhku. Avan järgmise. Tõmban seljast musta mantli ning riputan selle nagisse. Koridoris on kuulda laste kilkeid, kes enne tunni algust end jooksumängudega lõbustavad. Ka mina olin seda kunagi teinud. Suundun klassi poole, kus üksik klaver mind juba ootab. Asetanud noodid lauale, sean end istuma nelinurksele toolile ja tõstan külmad käed klaviatuurile. Sõrmed hakkavad vuristama heliredele. Ronisin esimesest pulgast viimaseni lausa mängleva kergusega ning laskusin vaevata tagasi alla. Kordasin tegevust üha uuesti ja uuesti, kuni klassiüks oiaes avanes. Sisse astus õpetaja. Mul hakkas uk-

sest kahju. Nii kurblikult kaebles ta iga kord, kui kellegi endast läbi lubas.

Vahetanud tervitussõnad, võisin asuda ette kandma ammu pähe õpitud teoseid. Näidata, kui palju olin neid nädalavahetusel kinnistanud. Kui ilmekalt suutsin mängida ridu, mille ette oli märgitud piano. Kui valjusid, võimsaid helisid tõin kuuldavale kohates märgat fortissimo.

Hingasin sügavalt sisse ja tõstsin käed klaviatuurile. Lasin õhul kopsudest välja voolata. Uuesti sisse, ja alustasin rahuliku palaga. Iga uue taktiga elasin muusikasse üha rohkem sisse. Lubasin kehal kõikuda kaasa tõusude ja mõõnadega ning hingasin palaga ühes. Vahel tabasin end hinge kinni hoidmas ja parandasin vea. Kortsutasin kulme, kui sõrme alla eksis vale klahv. Nii kuni lõpuni välja.

Tõstsin käed klaviatuurilt ja asetasin pehmelt sülle. Pigin pingutama, et palast välja, tagasi heledasse klassiruumi tulla. Õrnade klaverihelide asemel löikasin mu kõrvu sõnad, mis ühte või teist takti teisiti mängida käskisid. Jätsin kõik meelde ja alustasin uuesti.

Nii möödusid kõik järgmised tunnid kollases majas. Ilmad läksid soojemaks ja õige pea vahetus sünge mantel õhema tagi vastu. Päike paitas mind oma hellade kiirtega, mis tungisid läbi akna, kui mängisin. Ühel päeval avas-

tasin end tuttavat rada kõndides kingade ja kleidiga, näpus lilled – viimased lilled – mind seitsme aasta jooksul koolitanud õpetajatele. Olin kuus aastat istunud suures saalis ja vaadanud õnnelikke lõpetajaid, soovides, et nende hulgas oleks ka mina. Nüüd oli minu aasta. Esimest korda elus sain olla see, kes sirge seljaga saali sammub. Keda nähes kõik püsti tõusevad. Tundsin, kuidas käed värisesid ning naeratasin.

Lõputunnistuseni oli vaid üks pisike samm. Selleks oli viimane esinemine tillukesel laval. Mulle, lähedastele ning võhivõõrastele. Mu nimi oli kõlanud ning värisevad jalad kandisid mind juba lavale. Istusin. Must klaver oli mind oodanud. Nägin teda naeratas ja naeratasin vastu.

Esimese hingetõmbega tõstsin käed ta õrnade klahvide peale. Hingasin välja.

Teine hingetõmme sisse ning lasin sõrmedel libiseda mööda tuttavaid klahve. Juba paari taktiga hingasin muusikaga ühes rütmis. Lasin kehal minna kaasa tõusude ja mõõnadega.

Klaver laulis rõõmust ja mina andsin laulule hoogu juurde. Meie koostöö oli ideaalne. Unustasin, kus ma viibisin ja miks. Mängisin kuni viimase akordini, millel istusin kaua. Võtsin käed klaverit ja asetasin sülle. Naeratasin klaverile, tänades teda mõttes. Tulin tagasi rahvast täis saali.

Kostus aplaus...

Eliisa Raal
IX klass

Koolielu

Vannimütsid ja räimed jahus

Neljapäeval, 24. septembril liikusid kümnennda klassi õpilased mööda koolimaja ringi punastes riietes, käes kastid ning peas vannimütsid. Toimus uute gümnaasistide sisseõnastamine ehk rebaste ristimine. Päev algas rebastele pool kaheksa hommikul virgutava hommiku võimlemisega ning mitte nii väga maitsva hommikupudru ja joogiga. Samuti said värsked gümnaasistid omale uued ristimised, mis olid inspireeritud keemia ja bioloogia terminitest. Esimese vahetunni ajal pidid rebased liikuma kükakil või põlvedel aulasse, kus üheteistkümnendikud maalisisid markeritega kauneid nägusid neile. Selgitati ka 123 reeglit, mis kehtis terve päevakõikidele rebastele. Kui öeldi üks, pidid kutsikad kõhuli pikali viskama, olenemata kohast, kus hetkel viibiti, nii söögivahetunni ajal-sööklas kui ka koridoris treppidel, kui isandad ehk üheteistkümnendikud tahtsid rebasekutsikatest mööduda. Kui isandad andsid käsu number kaks, pidid rebased kükita-ma ja number kolme ajal ühel jalal seis-ma. Peale teist tundi toimusid aulas banaani-

10. klassi noored rebasekutsikad
Foto: Kristina Korell

jooks ja mündi edasiandmise mäng. Päeva vältel said noored kutsikad veel õngitseda veepangist õunu ja jahu seest räimi, lõhkuda õhupalle ning süüa-juua neid parajalt õudseid sööke jooke. Vingumisel ja mee-leavaldustel selles päevas kohta polnud. Nüüd on meie toredasse gümnaasiumiperre

ametlikult vastu võetud uued ja tegusad kodanikud, kes ei jõua ära oodata, mil saavad ise värsketele rebasekutsikatele retsi korraldada.

Merike Voss
X klass

Viitsid vä?

Spordipäev meil oli ilus,
Kevin oma tukka silus.
Otsejones läksime me õue,
nööri hakkasime pistma põue.
Päike paistis, ilm oli soe,
me kaotasime, aga see ei loe.
Kotijooksus polnud jaksu,
isegi Kelli pani matsu.
Plangul jooks-see oli vahva,
käima tõmbas kogu rahva.
Pugesime läbi rõnga,
Kevin sügas jälle lõnga.
Inimestest tegime me tähti,
aru saadi, kõike nähti.
Aga kõik läks lõpuks hästi,
tagasi kooli meil minna kästi.

Ma tunnen, kuidas mu nõrk ja habras loovus
Sinu järgi hullumeelselt joobub.
Tahab targata ja tõusta üles,
surra vaikivalt Sinu süles.
Ma vaikin, kui võin ja mõtlen, kui tahan
palun, ära mõista mind hukka ega tee mind
maha.
Valus ma väänlen, piinas ma piinlen,
vahel ka saatana endaga riidlen.
Oh, mida Sa küll minuga teed?
Mu hinges on süttinud vali ja puhas leek.
Ma ei tea, on see armastus või viha,
tean, mida tunnen ise – põlgust ja iha.

Kätlin Tiidu
IX klass

6. oktoobril toimus vigurvõileibade valmistamise võistlus 1.-12. klassi õpilastele. Iga valminud võileib oli omamoodi kunstiteos ja väga isuäratav. Žürii valis välja parimad.

III koht – 7. klass
II koht – 4. klass
I koht – 5. klass

Eriauhinnad: 3. klass ja 6. klass

Avaldame kiitust 12.11.2015 toimunud Viljandimaa suurte koolide 4. – 5. klasside poiste rahvastepalli võistlusel I koha saavutanud võistkonnale

Sander Saarman
Airon Kent Lõhmus
Tambet Jõgi
Andre Matt
Urmet Sikka
Urmo Sikka
Kristofer Voodla
Karl Hendrik Varik

Avaldame kiitust Viljandis 11.12.2015 toimunud 1.-3. klasside rahvastepallivõistlusel väga head tulemused saavutanud võistkondadele:

Tüdrukute võistkond – 1. KOHT

Meribel Jõgi
Elyse Järvelaht
Kendra Kallisto
Ursula Kask
Meril Koha
Emily Lapun
Laura Adamson
Anette-Mirell Kallas

Poiste võistkond – 2. KOHT

Kermo Kaasiku
Aron Arras
Gregor Kaasike
Ekke Rahu
Miko Reimann
Rainis Raudam
Siim Prants
Tehvan Marjapuu

Laura, Kelli, Kevin ja Rasmus
XI klass

Saavutused

Avaldame kiitust 19. 11. 2015 Lõuna-Mulgi-maa matemaatikavõistlusel Mulgi Pähkel väga häid tulemusi saavutanud õpilastele:

1.koht
Kuldar Kask 8.kl
Ottomar Raidlepp 9.kl

2.koht
Urmo Sikka 4.kl
Jako Jänes 6.kl
Helari Tehver 8.kl

23.novembril oli 11. klassi õpilane **Jaanus Hugo Ermits** koos treenerist isaga Eesti Olümpiakomitee vastuvõtul. Jaanus Hugo saavutas Euroopa Meistrivõistlustel motospordis mäkketõusul 3. koha.

Avaldame kiitust **Laura Tukka**le, kes saavutas Eesti vibulaskmise sisekarikavõistlustel juunioride arvestuses esikoha.

Avaldame kiitust Märjamaa Lahtistel Ujumisvõistlustel 2. koha saavutanud õpilasele: **Ekke Rahu**

Avaldame kiitust **Helari Tehver**ile, kes saavutas 33. Pärnu akordionimuusika festivali rahvuvahelisel konkurssil A3 kategoorias I koha

Avaldame kiitust 23.09.2015 Viljandi

maakonna koolidevahelisel jalgpallivõistlusel II koha saavutanud võistkonnale:

Janek-Jürgen Tammai
Rasmus Metste
Tõnis Toom
Jüri Sepp
Harald-Magnus Metsniin
Ats Mettus
Kevin Pallandi
Kevin Kallas
Sander Hermiste
Silver Kask

Avaldame kiitust 30.10.2015 toimunud Viljandimaa koolidevahelisel võrkpallivõistlusel 1. koha saavutanud võistkonnale

Merilin Kask
Pille-Riin Lahesalu
Karmel Laissar
Kelli Välba
Katriin Allik
Krete Allik
Karina Korell
Kristina Korell

Avaldame kiitust 30.09.2015 Viljandi maakonna koolidevahelisel murdmaajooksu KV väga head tulemused saavutanud õpilastele:

Silver Kask – I koht (1000m)
Vanessa Rätsep – II koht (500m)